

Sognefogderne en trykt Vejledning at gaa efter. Det støder imidlertid paa den Banse- lighed, at Ministeriet ikke kan autentisk for- tolke Loven, og man kommer da ofte paa Grund af Lovens Uklarhed til at staa paa gyngende Grund. Dette undgaar man, de Stær klarer man ved at tage det op fra Lovgivningsmagtens Side, thi saa kan man skære al Tvivlen bort og sige bestemt: saa- dan skal det være, hvad enten det saa er forstaaet rigtigt eller ej.

Vi have i denne Kodifikation af Ægte- skabsbetingelserne i det væsentlige holdt os til det bestaaende, men netop fordi det be- staaende var saa uklart paa mange Punkter, have vi maattet komme til hift og her at slaa noget fast, som vi dog kun betragte som en Klargørelse af eller en Lovhjemmel for, hvad der allerede nu i Praksis er gældende, medens vi ganske vist paa andre Punkter have tilladt os at foreslaa noget helt nyt.

De Punkter, hvor vi have slaet noget fast, det hidtil har savnet Lovhjemmel og kun har hvilet paa Praksis, er navnlig dette, at vi have givet en Bestemmelse om, hvor- vidt en Værges eller Kurators skal give Sam- tykke til Ægteskab foruden Forældrene, at vi have bestemt, i hvilke Tilfælde man skal have Adoptivforældres eller Stedforældres Samtykke, at vi have givet bestemte Regler om, hvorvidt de, hvis tidligere Ægteskab er opløst uden Dom, kunne indtræde i nyt Ægteskab mod Forevisning af den ældre Skilsmisjesdom, et Spørgsmaal, man hidtil har været noget uklar over, men hvorom vi bestemme, at en saadan Dom altid skal an- tages at indeholde en saadan Tilladelse, „med- mindre den viser, at Ægteskabet er opløst paa Grund af vedkommende Parts Brøde; i saa Fald maa særlig Bevilling indhentes hos Justitsministeren“. Det er sikkert den hidtil gældende Praksis, men der har ikke været Lovhjemmel derfor.

Under denne Kategori: Klargørelse af tidligere gældende Praksis, tør jeg maaſte ogsaa henregne hele Bestemmelsen i vor § 2 om, hvad der skal kræves, naar en af Par- terne er Udlandig. Vi have maattet gaa temmelig nøje ind paa Forholdet i saa Hen- seende, det skal jeg ikke nærmere dvæle ved, men kun bemærke, at jeg tror ikke, at der deri indeholdes noget reelt nyt i Forhold til, hvad der allerede nu kræves, men hvorom der, saa vidt jeg ved, savnes enhver Lov- regel. Det ny derimod, som vi have tilladt os at tage med med det samme med Hensyn til Ægteskabsbetingelserne, er for det første, at vi affstafte de dispensable Grader. Nu er der jo absolut Forbud — selvfølgelig —

mod at gifte sig med hinanden i op- eller nedstigende rette Linie og mellem Hel- og Halvsøskende, og dette bibeholde vi na- turligvis. Men ved Siden heraf have vi her i Landet Lov for, at man kan faa Be- villing til at gifte sig med sin afdøde Bro- ders Enke eller med sin Fæster eller Møster osv. opad, altsaa i Tilfælde, hvor der fore- ligger respectus parentelæ, og hvor Kvin- den staar nærmest ved det fælles Ophav. Vi have ikke fundet nogen Grund til at bibeholde disse Dispensationsbestemmelser, lige saa lidt som vi finde noget tilsvarende i den tykke Lov om borgerligt Ægteskab, der ogsaa har taget Ægteskabsbetingelserne med, men ikke har noget om disse Grader. Naar en Mand har Lov til at gifte sig uden Bevilling med sin afdøde Kones Søster, finde vi ingen rimelig Grund til, at han ikke skulde have Lov til at gifte sig med sin af- døde Broders Enke, og naar Ægteskab mel- lem en Mand og hans Broderdatter er til- ladt, saa er der ingen Grund til, at ikke og- saa en Kvinde skulde have Lov til at gifte sig med sin Brodersøn.

Det andet Punkt, hvor vi have taget noget nyt med, staar i Forbindelse med den mugelbende Bestemmelse om, at Manden ikke maa være bunden ved nogen lovgyldig For- pligtelse til at indgaa Ægteskab. Dette hviler jo paa den gamle Forordning af 5te Marts 1734. Der kunde være meget at rette i denne Forordning, men der er kun to Punkter, som vi have ønsket med det samme at faa rettede. Det er §§ 5 og 7. Vi fore- slaa disse Paragraffer ophævede. De gaa ud paa, at Enker og Tjenestepiger ikke skulle have samme Ret som alle andre Kvinder til under de strenge Betingelser, som Loven i øvrigt foreskriver, at opnaa Ret til Ægte- skab. Vi finde ikke den fjerneste Grund til at stille disse Kvinder ringere end alle andre. Navnlig for Tjenestepigerienes Vedkommende ville sikkert alle rettænkende Mennesker, ogsaa Mænd, indrømme, at det er ganske urimeligt at bevare den Regel, som nu har været Lov i halvandet Hundrede Aar, at naar en Tje- næst pige forføres „af sin Husbonde, hans Søn eller den, han i sit Hus som Søn, Slægt eller Svoger antaget haver og be- stærmer“, saa skal hun, selv om han har lovet hende Ægteskab og er 25 Aar gammel, og selv om hun er uberhyget, aldrig kunne opnaa den Ret, som enhver anden Kvinde vilde have, og ovenikøbet „straffes som for aabenbar Urofskab“. Det sidste maa nu vel anses for bortfaldet ved Straffeloven af 1866, men det gælder endnu, at huu, som netop ofte paa Grund af det Forhold, hun har været i, maa siges at have været undertastet særlig